

SANDY BARKEROVÁ

Svadba v Toskánsku

Zamilujte sa uprostred malebných viníc

metafora®

Svadba
v
Toskánsku

SANDY BARKEROVÁ

SANDY BARKEROVÁ
Svadba v Toskánsku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 335. publikáciu

Z anglického originálu *A Wedding In Tuscany* vydaného vydavateľstvom HarperCollins
Publishers Ltd v roku 2022 do slovenčiny preložila Tereza Manners.

Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 368
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

Copyright © Sandy Barker 2022
Cover design by Lucy Bennett © HarperCollins*Publishers* Ltd 2022
Cover illustrations: Shutterstock.com

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Tereza Manners, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-037-2 (ePub)
ISBN 978-80-8305-036-5 (pdf)
ISBN 978-80-8305-035-8 (print)

*Pre moju sestru Vic.
Vďaka, že si bola inšpiráciou pre takú skvelú postavu.
Lúbim ťa.*

Prológ

Oh, preboha! Ako som mohla byť taká hlúpa?

Svadby sú predsa stresujúce aj cestovanie je stresujúce! A keď tieto dve veci spojíte... Vrrr! Nemôžem tomu uveriť. Ako som mohla niečo také dopustiť?

Ostatní okolo mňa pobejú, prehľadávajú každý centimeter nášho apartmánu v toskánskom zámku. Josh sa bol dokonca pozrieť v aute – nič. Zatiaľ čo nazerajú pod nábytok a prehrabávajú sa v skriniach – opäť! –, ja si v mysli prechádzam každý jeden krok našej cesty a usilujem sa spomenúť si, kde som ich naposledy videla a kde som ich mohla nechať.

Ach, bože, povraciam sa. Dýchaj... dýchaj... dýchaj...

Po niekoľkých minútach odrazu všetci zastanú, pretože prišli k rovnakému záveru. Sestra sa mi zadíva do očí. Obavy, potvrdenie, súciti – to všetko sa jej momentálne odráža na tvári.

„Nie sú tu,“ prezrádzajú mi jej oči.

NIE SÚ TU!

Preboha! Kde v riti sú moje svadobné šaty?

1. kapitola

CAT

Londýn

Vyleziem na stoličku pri raňajkovom stole a sledujem, ako sa vysoká postava môjho chutného francúzskeho priateľa uvoľnene motá okolo sporáka. Po dvojročnom vzťahu pozná moju kuchyňu lepšie ako ja, čo v skutočnosti nie je až také ťažké. Dnes večer pripravuje *coq au vin*, jednu z jeho špecialít, a byt vonia lahodne. Je fantastický kuchár. Tvrdí o sebe, že je len *comme ci comme ça* – priemerný –, ale to iba preto, lebo je skromný.

Zbožňujem, keď je Jean-Luc v Londýne, predovšetkým počas týždňa. Páči sa mi, keď prídem po dlhom dni v škole domov a on je tu, aby sme mohli spolu stráviť večer, rozprávať sa, počúvať hudbu alebo pozerať televíziu. Mám pri tom pocit, že sme obyčajná dvojica. Teda obyčajná dvojica, ktorá sa delí o byt s niekým iným. Vďaka Bohu za to, že moja spolubývajúca Jane je veľmi tolerantná – miluje Jeana-Luca a jedlá, ktoré nám pripravuje.

A on tu nie je zasa až tak často. Možno dvakrát do mesiaca na štyri alebo päť dní, niekedy trochu dlhšie. Tentoraz sa zdrží iba

krátko. Dorazil dnes – vo štvrtok – a môže tu ostať len do pondelka, pretože ráno odchádza do Bernu, kde bude robiť rozhovor. Môj priateľ – vynikajúci medzinárodný novinár. Som na neho taká hrdá.

Celkom určite uprednostňujem jeho návštevy v Londýne pred tými mojimi v Paríži, keďže ja tam zvyčajne môžem ostať len na víkend. Takže prídem v piatok neskorým večerným vlakom a odídem v nedeľu neskorým popoludňajším. Nie je to práve ideálne a tiež je to dosť drahé, no ešte stále nie som pripravená presťahovať sa. Do Paríža. K môjmu atraktívnemu priateľovi.

Áno, naozaj.

Požiadala ma o to aspoň miliónkrát. Dobré, len šesťkrát – tým číslom som si istá, pretože to počítam.

Skutočne ho milujem. Považujem ho za svoju spriaznenú dušu a lásku môjho života. Vlastne som ho milovala takmer celý život – najskôr ako najlepšieho kamaráta na strednej, potom ako mladého muža, s ktorým som si vymieňala korešpondenciu cez polovicu sveta. No v devätnástich som s tým sekla. Ako taká hlupaňa. Kvôli žiarlivému priateľovi. O pätnásť rokov neskôr sme na seba opäť náhodne narazili – v Paríži – a ja som si konečne uvedomila, že som ho vždy milovala, že práve on je pre mňa ten *pravý*. Už nikdy mu nedovoliť odísť.

No v Londýne som doma. A napriek tomu, že si čas strávený v Paríži (väčšinou) užívam, to mesto nepovažujem za svoj domov a asi sa mi to nikdy nepodarí.

A aj keby Jean-Luc začal hovoriť o tom, že sa presťahuje sem – čo ešte nikdy neurobil –, nie som si celkom istá, či som pripravená na spoločný život na plný úväzok. Čo ak sa nám minú témy na rozhovor? Čo ak nám spolunažívanie pokazí romantický vzťah? Alebo ešte horšie! Čo ak ho začnem nudiť? Bol ženatý

s prekrásnou antropologičkou a ja som len učiteľka, ktorá sa sem presťahovala zo Sydney.

To znelo ako moja sestra.

„Vino?“ ponúkne ma.

„Zdravím, volám sa Cat Parsonsová, rada ťa spoznávam,“ prednesiem s kamennou tvárou. Dobromyseľne zacmuká a naleje mi pohár červeného vína, ktoré priniesol z Francúzska. Toto je ďalšia vec, ktorú na ňom milujem – vždy prinesie víno. Len žartujem!

„Salut,“ vyhlási a štrngne pohárom o ten môj. Popijame víno a pozorujeme jeden druhého. Vidíte, ako je nám dobre? Prečo kažiť dokonalosť?

Na pulte mi začne hlasno zvoniť a vibrovať telefón. Volá mi priateľ mojej sestry Josh.

„Zdravím,“ ozvem sa, kým prijímam videohovor.

„Čauko. Takže myslím, že to mám.“ Josh pripravuje pre Sarah na oslavu jej štyridsiatych narodenín prekvapenie. Ja myslím len na to, že štyridsiate narodeniny sú samy osebe veľkým prekvapením – kde sa podela moja tridsiatka? – a že Sarah nenávidí prekvapenia.

„Takže?“

„Toskánsko,“ vyhlási. Je to len jedno slovo, no on ho preťahuje, akoby sa niekomu pokúšal predať filmovú lokalitu. „Tossskánnnnn-skkooooo.“

„To znie dobre,“ odvetím. „Sarah má Taliansko rada.“

„To je všetko? Trápim sa s tým celé týždne a ty mi nepovieš k tomu nič viac?“

„Odpusť. A čo toto? Panebože! To je fantastické. Určite sa od radosti zblázni! Lepšie?“ Nezblázni. Teda, áno, výlet do Toskánka sa jej bude celkom určite páčiť, no *prekvapenie*? Ehm, to nie. Moja

sestra veci rada organizuje do posledného detailu. Predovšetkým svoje výlety do zahraničia.

Josh zagúľa očami. „Zdravím, človeče,“ prihovorí sa Jeanovi-Lucovi, ktorý sa práve objavil za mojím chrbtom.

„*Salut, mon frère.*“ Nesmierne ma teší, že spolu vychádzajú – v skutočnosti sú ako bratia. Sarah mi raz dokonca prezradila, že Josh si je so Jeanom-Lucom bližší než so svojím skutočným bratom. „Takže Toskánko? Podľa mňa je to dobrý plán, skvelý darček,“ zhodnotí Jean-Luc.

„Vďaka!“ Josh sa na mňa zaškerí, akoby mu dal niekto práve za pravdu alebo čo.

„Netvrdím, že výlet do Talianska je zlý nápad, ale ako sa to chystáš udržať v tajnosti? Nadroguješ ju, odnesieš do lietadla a ona sa zobudí v Taliansku? Prekvapenie!“

„Samozrejme, že nie. Len to chcem celé naplánovať, skôr než jej to oznámim. Súčasťou darčeka bude to, že nemusí nič organizovať.“

„To je ďalšia vec. Poznáš moju sestru? Myslím tú, ktorá vo voľnom čase upratuje priateľom špajze, miluje lepiace papieriky a žije podľa kalendára? Si si istý, že ju o to všetko chceš pripraviť? Možno ti to nikdy neodpustí.“

Opäť sa zasmeje. „Áno, poznám. Je to jej štyridsiatka. Musíme to osláviť vo veľkom štýle bez toho, aby sa tým musela zťažovať.“

Myknem plecami. „Pripravuješ si vlastný pohreb.“

„*Ale to je teraz jedno.* Hlavne som si chcel s vami potvrdiť dátumy – ešte stále zvažujem koniec októbra. Viem, že tam máš iba týždeň voľna, Cat, no myslíš, že by si si mohla vybaviť nejakú dovolenku navyše?“

„Už som sa na to pýtala. Hovorila som s riaditeľkou a vyzerá to tak, že mi dovoľí odísť na jesenné prázdniny o niekoľko dní skôr.“

„Ach, skvelé!“

„A aj keby sa to Catherine nepodarilo, ja tam budem určite,“ poznamená Jean-Luc. Prísne na neho zazriem a on sa na mňa uškrnie.

„Paráda,“ vyhlási Josh. „Dohája, práve vyšla zo sprchy. Porozprávame sa neskôr.“ Rýchlo ukončí hovor.

„Výlet do Toskánska bude skvelý, *n'est-ce pas?*“ obráti sa ku mne Jean-Luc.

„Áno, určite,“ súhlasím. „Naposledy som ho videla len z autobusu.“

„Som si istý, že aj to sa počíta,“ uistí ma a otočí mi stoličku tak, aby som sa mu dívala do tváre.

„Vôbec nie. Myslím, že vo Florencii sme strávili necelých šesť hodín a okolie si takmer vôbec nepamätám.“

„Okolie Florencie je najkrajšie – polia so slnečnicami, mestečká, *zámk*. Je to nádherný kút sveta,“ vyhlási. „Romantický.“ Pravdupovediac, v spoločnosti Jeana-Luca by romanticky pôsobili aj verejné záchody na stanici Waterloo. Je stelesnením romantiky. Ako keby to chcel dokázať, nakloní sa, jemnými perami mi prejde po krku a popráši ho nežnými bozkami, z ktorých mi naskočí husia koža.

„Ahojte, miláčikovia!“ zakričí z chodby Jane. Jean-Luc ustúpi, pošle mi vzdušný bozk a vráti sa na svoje miesto za sporákom. Jane sa vtlačí dovnútra obvešaná látkovými taškami a hodí ich na zem.

„*Salut*,“ pozdraví ju Jean-Luc, ktorý teraz utiera pult. Kým varí, postupne za sebou upratuje, čo je ďalší dôvod, prečo ho milujem ja aj Jane.

Zoskočím zo stoličky, aby som jej pomohla vyložiť nákup. „Ako vidíte, vykúpila som polovicu Sainsbury.“ Začnem sa prehrabávať v taškách a vyťahovať zaujímavé predmety. Aaach, biely plesňový syr!

„Fakt neviem, prečo to robím! Vždy to dopadne rovnako! Keď sa prechádzam po obchode a tlačím pred sebou košík, všetko je v úplnom poriadku, no kedy sa konečne poučím z vlastných chýb? Prečo nikdy nemyslíš na cestu preplneným autobusom a dlhú prechádzku domov, *Jane*,“ napomenie samu seba.

Zodvihnem oči od nákupu a všimnem si, že je od rozrušenia celá červená – a možno od námahy. „Teraz to už nechaj na mňa. Choď sa prezliecť, a keď sa vrátiš, bude ťa tu čakať víno!“ pobádam ju veselo. Vyzuje si topánky na smiešne vysokých podpätkoch – nežartujem, musia mať aspoň dvanásť centimetrov – a povzdychne si. Pošle mi vzdušný bozk a odoberie sa do svojej izby. „Vďaka, miláčik,“ ozve sa z dlhej chodby.

Spolunažívanie s *Jane* milujem. Keď sa náš bývalý spolubývajúci *Alex* odsťahoval, pretože som ho možno omylom a poriadne opitá pretiahla, len aby mi neskôr oznámil, že je do mňa už celé roky zamilovaný a dúfal, že sa z nás stane pár, no ja som k nemu necítila to isté, s *Jane* sme si plánovali najst' nového spolubývajúceho. No týždne sa zmenili na mesiace, a hoci sme odrazu namiesto tretiny obe platili polovicu nájomného, v skutočnosti nám to takto vyhovovalo. Samozrejme, keď sa na scéne objavil *Jean-Luc*, bola som rada, že tu s nami nik iný nebýva. A skvelé bolo aj to, že sme z *Alexovej* izby mohli urobiť kombináciu hosťovskej a pracovne.

„Večera je takmer hotová, *chérie*,“ oznámi mi *Jean-Luc*. „Mohla by si prestrieť stôl?“

„*Absolument*, hneď ako skončím s týmto,“ odvetím, presúvajúc veci v našej príliš malej chladničke a strkajúc potraviny, kdekoľvek sa pre ne nájde miesto. Zatvorím ju a rýchlo sa pozriem na *Jeana-Luca*, ktorého hrdé galské obočie sa práve mračí pri tom, ako na tri taniere s *coq au vin* rozsýpa čerstvú zelerovú vňať.

Pravdepodobne mám toho najúžasnejšieho priateľa na svete. Prečo by som to celé kazila tým, že sa k nemu nasťahujem?

„Catherine! Catherine!“ Z hlbokého spánku ma zobudí Jeanov-Lucov hlas a ja pomaly otvorím oči a zbadám, že sedí zohnutý na okraji postele. V momente sa preberiem, posadím a preleziem k nemu.

„Si v poriadku?“ spýtam sa, siahnem po vypínači na lampe pri nočnom stolíku a zapnem ju. Odtiahne sa, zažmúri oči a odvráti hlavu. „Odpusť, zlatko.“ Kým stoná a vraští tvár, šúcham mu chrbát. „Budeš zvracať?“ Namiesto odpovede vybehne cez dvere a zmizne v temnote bytu. Buchnú dvere na záchode a ja znepokojene načúvam, ako moja láska vracia. Nakoniec sa ozve spláchnutie a on sa bledý, takmer zelený, vráti do izby.

Oprí sa o zárubňu a rukou si prehrabne vlasy. „Vyzerá to na otravu jedlom,“ oznámi mi rýchlo. „Ach.“ Odbehne späť na záchod. Bože, úbohý chlap – teraz to ide z neho oboma koncami. Vykĺzmem zo spálne, spod kuchynského drezu zoberiem vedro a z kúpeľne mokrý uterák. Keď sa vrátim späť do izby, leží naklonený na svojej strane postele, trochu dychčí a čelo sa mu leskne od potu.

„Tu máš, miláčik,“ prihovorím sa mu a položím mu na čelo malý uterák. Z vďačnosti mi stisne ruku. „A toto sem položím pre prípad, že budeš opäť potrebovať vracať a nedobehneš na záchod, dobre?“ Ukážem mu vedro a on pomedzi prižmúrené oči zaškúli a jemne kývne hlavou.

„Všetko v poriadku?“ opýta sa od dverí Jane. Vidím, ako očami prebehne po takmer nahom tele Jeana-Luca – spáva len v trenírkach a prikrývka sa zošmykla na zem – a potom sa s obavami pozrie na mňa.

„Je mu zle. Pravdepodobne otrava jedlom.“

„Kura?“ Naširoko roztvorí oči.

„*Non, non, pas de poulet.* Myslím, že za to môže bageta zo stanice Gare du Nord,“ ozve sa z postele slabý hlas. Jane sa očividne uľaví a musím povedať, že aj mne. Jean-Luc je najlepší kuchár v tomto byte, takže mu nechcem zakázať vstup do kuchyne.

„Dobre teda. Dúfam, že ti bude do rána lepšie,“ poznamená. Unavene sa na nás usmeje a odíde. Až teraz sa pozriem na hodiny. Štvrt na tri nadržanom.

„Prinesiem ti trochu vody?“ ponúknem sa mu. „Pravdepodobne si veľmi dehydrovaný. Mal by si vypíť aspoň pár dúškov, ak to zvládneš.“ V hlave sa mi ozýva mamin hlas – nech už je akákoľvek, vždy sa o nás výborne postarala.

„*Oui, áno, ďakujem, chérie.*“

Kým sa vrátim z kuchyne, zaspí. Na nočný stolík mu položím pohár s vodou a opatrne vlezem do postele. Keď si ľahnem, jemne zastoná, prevalí sa na svoju stranu postele a odvráti sa odo mňa. Chudáčik. Za celý čas, čo sme spolu, som ho nikdy nevidela chorého, ani len s nádchou. Ako keby bol odolný voči akejkoľvek chorobe – teda aspoň doteraz.

Kým zaspávam, uvedomím si, že dnes si budem musieť zobrať voľno. Nemôžem ho predsa chorého a utrápeného nechať v byte osamote. Potrebuje ma. Okrem toho, hoci sú moje kulinárske schopnosti obmedzené, v robení hriankov a čaju som majster a práve to je pre nemohúcich dokonalým elixírom.

Ráno som zavolala do práce a povedala, že to ja som sa otráвила jedlom. Nebola som si totiž istá, či moja (veľmi snobská) škola v centrálnom Londýne považuje staranie sa o francúzskeho

priateľa, ktorý sa priotrúvil bagetou zo železničnej stanice, za dosť dobrý dôvod na absenciu.

Jean-Luc bol pokojný ako vždy a počas celého dňa, ktorý strávil šuchtaním sa z kúpeľne do postele, sa ani raz nešťožoval, čo bolo presným opakom mňa a celej našej rodiny, ktorej členovia vzdychajú hlasno a dlho vždy, keď ich trápi čo i len bolesť hlavy. Dokonca sa mi ho podarilo presvedčiť, aby si na obed párkrát odhryzol z dokonale pripravenej hrianky – suchej, presne takej, akú by mi spravila mama – a trochu sa napil čaju.

Teraz sedí viac-menej vzpriamene na gauči a s prestávkami sa potichu smeje na *Priateľoch*. „Prinesiem ti niečo?“ prihovorím sa mu, kým si k nemu sadám. Načiahnem sa a z čela mu odhrniem vlasy. Konečne má lepšiu farbu – lepšie povedané zdravú farbu, keďže už nie je viac žltozelený.

Otočí sa ku mne a pri nádherných zelených očiach sa mu objavajú vrásky. „Už je mi lepšie. Ďakujem, že si sa o mňa postarala.“

„To je samozrejmosť.“

„A že si pre mňa klamala.“

„Aká by som bola priateľka, keby som nedokázala zavolať do práce, že som chorá, aby som sa mohla postarať o moju lásku?“ vyhlásim s prehnaným austrálskym prízvukom.

„Si rozkošná.“

„Presne tak.“ Usmeje sa, no odrazu zväžnie. „Čo sa deje? Opäť ti prišlo zle?“ Už dlho som nemala otravu jedlom. Naposledy po prehýrenej noci s mojou najlepšou kamoškou Mich, keď som zjedla v Camdene kebab – takže si nie som istá, ako dlho bude chorý.

„Non.“

Odrazu ma premkne nepríjemný pocit.

„Jean-Luc?“

Sťažka si povzdychne a nepríjemný pocit sa zintenzívni. Hádam sa len nechystá znovu začať s tým, že by som sa mala presťahovať do Paríža. Človek môže takýto návrh odmietnuť iba niekoľkokrát, skôr než sa jeho partner rozhodne vzťah ukončiť. Lenže ja jednoducho nie som pripravená. A nie som si istá, či niekedy budem.

„Takto som si náš spoločný víkend nepredstavoval.“

„Ach!“ vypadne zo mňa a v mysli pridám: *To je všetko?* „To nič. Strávime pokojný víkend doma. To je v poriadku. Jane zajtra odchádza na nejaký festival a ostane tam aj cez noc, takže budeme mať byt pre seba. Môžeme pozerieť Netflix a oddychovať,“ dodám, hoci som presvedčená, že mileniáli by to už teraz považovali za nudu.

„O to...“ A zasa je tu ten nepríjemný pocit. „Naplánoval som pre nás niečo výnimočné – zarezervoval som reštauráciu... prekvapenie...“ Na rozdiel od mojej sestry ja prekvapenia zbožňujem a odrazu ostanem sklamaná, hoci na to nemám právo, keďže to nie je jeho vina. A okrem toho som o celej veci pred dvoma minútami ani len netušila.

Načiahnem sa a prstami mu prejdem po zarastenej sánke. Zdá sa, že ho to skutočne zarmútilo a ja sa začínam cítiť nesvoja. „Môžeme tam zájsť, keď sem prídeš nabudúce.“

Opäť sa na mňa pozrie. „Počkej tu.“ Postaví sa z gauča a ja sledujem, ako mizne na chodbe. Napriek tomu, že mu nie je dobre a má na sebe tepláky a pokrčené tričko, vyzerá sexy. No sexy myšlienky sú teraz viac než nevhodné, a tak si v duchu uštedrím zaucho. Namiesto toho sa postavím a začnem upratovať zvyšky našej domácej nemocnice a odnášať riady do kuchyne.

„Catherine,“ osloví ma spomedzi dverí. „Prosím, poď sem a posad' sa.“ Ukáže na gauč a ja prejdem cez izbu a sťažka prehltnem guču, ktorá sa mi zasekla v hrdle.

Posadím sa.

Kľakne si pred oči a z vrecka na teplákoch vytiahne maličkú zamatovú škatuľku. Vážnu tvár vystrieda prívetivý úsmev a vtedy sa mi zadíva priamo do očí. Túžim zízať na škatuľku, no niečo na jeho pohľade ma priťahuje ako diaľkové svetlá.

„Chcel som to urobiť v nádhernej reštaurácii, po dokonalej večeri a pri šampanskom, no *alors*, osud sa vzoprel mojim plánom. A tak som tu dnes sedel a premýšľal, či počkám na vhodnejšiu chvíľu, alebo sa ťa opýtam dnes. No aká chvíľa by bola vhodnejšia? Dnes som ťa potreboval. Potreboval som, aby si sa o mňa postarala a presne to si urobila – bola si tu pre mňa.“

Panebože.

V očiach sa mu zalesknú slzy a odrazu si uvedomím, že presne to sa deje aj so mnou.

„Catherine, ľúbil som ťa už ako chlapec, dnes ťa milujem viac než kedykoľvek predtým a zajtra ťa budem milovať ešte viac. Si najúžasnejším a najvýnimočnejším človekom v mojom živote. Si moja láska, môj život. Catherine Louise Parsonsová, staneš sa mojou ženou?“

Otvorí škatuľku a vnútri sa leskne elegantný zlatý prsteň s jemnými kamienkami, v ktorých strede sa trbliecie diamant. Je nádherný.

„Patril mojej *grand-mère*. *Grand-mère* Ellie. Zbožňovala by ťa. A ty by si zbožňovala ju. *Maintenant* ma zarmucuje len to, že ste sa nikdy nestretli.“ Po líci mu stečie slza a odrazu sa usmeje.

Ešte stále som nič nepovedala. Čo by sa v takejto situácii dalo povedať? Ktoré slová by obsiahli to, ako veľmi milujem tohto úžasného muža s nádherným srdcom a ako sa cítim pri jeho žiadosti o ruku?

Skôr než sa kormidla chopí rozum, skôr než začnem uvažovať a trápiť sa myšlienkami na pracovné víza, nové adresy alebo fakt, že

predtým, než sme sa znovu začali stýkať, som bola viac než desať-ročie z vlastnej vôle slobodná, som konečne schopná vyprodukovať jedno jediné slovo, ktoré *obsiahne* všetko, čo v tejto chvíli cítim.

„Áno.“

Uškrnie sa, ja sa naširoko usmejem a on mi chvejúcou sa rukou nastokne prsteň. Sedí mi dokonale. Opatrne po ňom prejdem prstom – je *taký* nádherný. Keď sa opäť pozriem na Jeana-Luca, nežne mi zoberie tvár do dlaní a pobožká ma na čelo, na obe líca a potom konečne na pery.

„*Je t'aime*,“ zašepká pomedzi bozky.

„*Je t'aime aussi*,“ odvetím a pritiahnem si ho bližšie.

Panebože, som zasnúbená!